

Phần 2

Chương 5 Cù Suru Quái Dị

Đột nhiên, cương thi buông lỏng tay ra, thả cho tôi ngòi bệt xuống đất, cảm giác được hít thở trở lại thực sự quá tuyệt vời. Rồi sau đó chỉ nghe “bộp” một tiếng, Tôn Kim Nguyên cũng được thả xuống đất. Tôi ngược mắt lên nhìn cương thi, thấy nó lúc này đứng im một chỗ, không ngừng run rẩy, tay và chân dần dần cong lại, cuối cùng đứng không vững, đổ gục xuống đất.

Cứu tinh tới rồi ư? Tôi hét nhìn trái rồi lại ngó phải, hét nhìn trước rồi lại ngó sau, nhưng ngoài chúng tôi ra, ở đây rõ ràng không có ai khác. Thấy Tôn Kim Nguyên đang gắng gượng bò dậy, tôi cố nhin cơn đau nơi cổ, cất tiếng hỏi: “Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy? Lẽ nào cương thi cũng cần phải thay pin ư?”

Tôn Kim Nguyên cười gượng, nói: “Gì mà thay pin chứ? Là cái này!” Dứt lời, cậu ta bèn đưa tay ra, ngón cái và ngón trỏ đang bóp chặt một con côn trùng màu cà phê giống hệt con đã chui vào trong gáy Vương Tiên Dao hồi nãy. Chính là cù suru - kẻ chung đường với người sói và ma cà rồng.

“Cậu phát hiện ra nó ở đâu vậy?” Tôi ngạc nhiên hỏi Tôn Kim Nguyên.

“Ở trên gáy cương thi, giống hệt như Vương Tiên Dao vừa nãy. Lúc bị cương thi kẹp chặt vào người, tớ cứ nghĩ là mình chết chắc rồi, bỗng vô tình phát hiện có một con cù suru đang bám trên gáy nó, trong lòng thầm nghĩ tất cả mọi chuyện có lẽ đều do nó mà ra, bèn dùng hết sức lực rút nó ra ngoài. Kết quả đúng như dự liệu của tớ, sau khi cù suru bị rút ra, cương thi liền không còn chút sức mạnh nào nữa.”

“Ông ta chắc không phải là chủ nhân của hang động này đây chứ? Bây giờ, con cù suru kia đã được lấy ra rồi, liệu ông ta có thể tỉnh lại được không nhỉ?” Nhìn bộ dạng thê thảm của cương thi đang nằm dưới đất, tôi bất giác thấy có chút không đành lòng.

“Ông ta chết từ lâu rồi, máu trong người cũng đã bị uống cạn. Hơn nữa, cậu xem này, ông ta đã biến thành bộ dạng như cương thi, không thể tỉnh lại được nữa đâu.” Tôn Kim Nguyên vừa nói vừa chỉ tay vào khuôn mặt của cương thi.

Khi chúng tôi đang trò chuyện về cương thi, từ phía bên ngoài bỗng có một tiếng thét chói tai vọng vào. Tôi bất giác cả kinh, nhất định là Vương Tiên Dao đã xảy ra chuyện rồi. Chúng tôi liền bất chấp tất cả, vội vàng bò dậy chạy ra phía bên ngoài.

Đồng lửa lúc này chỉ còn sót lại một vài thanh củi đang cháy dở, ngọn lửa không ngừng bập bùng trong gió, nhiệt độ trong hang thấp hẳn đi so với lúc trước. Chỗ Vương Tiên Dao vừa nằm khi này chỉ còn sót lại chiếc chăn bông cũ nát, những viên đá rơi bừa bãi, tán loạn khắp mặt đất, trong khi đó, Vương Tiên Dao đã mất tích.

Tôi và Tôn Kim Nguyên đều cả kinh, vội vàng chạy ra ngoài cửa hang xem xét tình hình, thấy bên ngoài vẫn đang mưa to gió lớn, còn tối tăm đến mức thò bàn tay ra chẳng thể thấy rõ năm ngón. Tôn Kim Nguyên lấy bật lửa ra, song giữa lúc gió to thế này, muốn đánh lửa đúng là khó hơn lên trời.

Tôi hướng ra phía ngoài hét to tên Vương Tiên Dao, nhưng những cơn gió dữ dội nhanh chóng nhấn chìm tiếng hét của tôi, khiến ngay bản thân tôi cũng chẳng thể nghe rõ. Tôi càng lúc càng nôn nóng, bèn nói với Tôn Kim Nguyên: “Chắc không phải Vương Tiên Dao sau khi tỉnh lại thần chí còn chưa tỉnh táo, đã một mình chạy ra ngoài rồi đấy chứ?”

Tôn Kim Nguyên cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trong lòng cũng nghĩ giống tôi. Cuối cùng, chúng tôi quyết định phải ra ngoài tìm Vương Tiên Dao, vì dù thế nào cũng không thể để cô ấy ở bên ngoài một mình được, lỡ như xảy ra chuyện gì thì cả đời này chúng tôi không thể tha thứ cho mình.

Vừa khoác ba lô lên vai, chúng tôi lại chợt nhớ ra trong rương công cụ của chủ nhân hang động có ít đồ có lẽ có thể dùng đến, thế mà lúc đánh nhau với cương thi lại quên mất. Song vừa mới chạm tay vào thì sợi dây thừng ở đó đã đứt làm mấy đoạn, chuôi gỗ của chiếc búa cũng mục nát rơi ra, tất cả đều là những thứ đồ chẳng biết là của bao nhiêu năm trước rồi.

Hết cách, chúng tôi đành cầm lấy hai chiếc xẻng chuẩn bị xuất phát, nào ngờ trong hang lại chợt vang lên một tiếng thét chói tai, thì ra Vương Tiên Dao đang ở phía bên trong.

Thế này thì lạ thật, vừa này, chúng tôi rõ ràng là đi từ bên trong ra ngoài nhưng đâu có thấy Vương Tiên Dao, thế mà bây giờ cô nàng lại kêu toáng lên ở phía bên trong, chuyện này rốt cuộc là sao chứ? Nhưng hai chúng tôi đều không nghĩ nhiều, tôi lập tức rút một thanh củi còn chưa cháy hết lên rồi cùng Tôn Kim Nguyên đi về phía phát ra âm thanh, phát hiện trên bức vách phía bên phải hang động có một khe nứt chỉ đủ cho một người đi lọt, vừa rồi, chúng tôi khi đi thì khá căng thẳng, khi về lại khá nôn nóng nên không để ý tới chỗ này, mà tiếng thét của Vương Tiên Dao thì vọng ra từ chính bên trong đó.

Tôn Kim Nguyên giơ cao bật lửa, hơi nghiêng người lách vào trong khe nứt đó, tôi cầm thanh củi cháy dở đi theo vào. Khe nứt này bên ngoài thì nhỏ hẹp nhưng bên trong lại khá rộng rãi. Nhờ ánh lửa lơ mờ, tôi nhìn thấy Vương Tiên Dao đang ngồi co ro một góc, hai tay chống xuống đất, chân thì không ngừng đá ra, dường như muốn xua đuổi thứ gì đó.

Lúc đầu tôi không quá để ý, nhưng sau khi định thần nhìn kỹ thì lập tức cảm thấy da đầu tê dại. Trong phạm vi hai, ba mét trước mặt Vương Tiên Dao có đầy

những con cù suu dài chừng hơn một ngón tay, số lượng có lẽ phải lên đến hàng nghìn, hàng vạn con, tất cả đều đang tranh nhau bò về phía cô nàng.

Vương Tiên Dao vừa kêu lên những tiếng chói tai vừa đưa chân đá không ngừng, nhưng đám cù suu này thực sự quá nhiều, đá được con này thì con khác lại bò tới, dù cô nàng đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không thể ngăn cản được đám cù suu tiến tới.

Thấy chúng tôi đi vào, một bộ phận cù suu liền quay đầu lại, tiến thẳng về phía chúng tôi như một dòng nước lũ. Tôi chẳng biết lấy dũng khí từ đâu ra, sau khi giậm mạnh chân xuống đất một cái liền lao nhanh về phía Vương Tiên Dao, thanh củi trong tay liên tục đưa qua đưa lại ngay sát dưới chân, nhanh chóng mở ra được một con đường máu.

Có điều, tôi vừa mới đi qua thì đám cù suu phía sau đã lập tức tràn tới bít kín đường về, khi tôi tới được bên cạnh Vương Tiên Dao thì đám cù suu đã vây chặt chúng tôi tới mức một giọt nước cũng không lọt qua được, mà thanh gỗ trong tay tôi đã cháy gần hết.

Tôi kéo Vương Tiên Dao đang ngồi khóc không thành tiếng dưới đất dậy, tiếp đó quay lại cầu cứu Tôn Kim Nguyên, nào ngờ cậu ta đã rời khỏi nơi này. Đám cù suu dường như nhận ra chúng tôi đã không còn sức phản kháng, liền hò nhau xông lên tấn công dữ dội. Tôi không ngờ bọn chúng lại tụ vào một chỗ, chừng trăm con một tốp, con này dùng đuôi của mình để kẹp lấy đầu của một con khác, hình thành nên một quả cầu lăn nhanh về phía chúng tôi, không tiếc hy sinh tính mạng của lớp cù suu ngoài cùng để khiến ngọn lửa trên thanh củi của tôi tắt hẳn.

Cuối cùng, tất cả những quả cầu nhỏ tập hợp lại thành ba quả cầu lớn cao hơn một mét, sau đó chia làm ba đường lăn về phía chúng tôi. Cứ đà này, chẳng bao lâu nữa, đám cù suu sẽ bò khắp người chúng tôi, hậu quả thực khó lòng lường trước được.

Trong lúc tôi đang bối rối không biết phải làm sao, đột nhiên nghe thấy Tôn Kim Nguyên cất tiếng hô lớn từ phía bên ngoài: “Các cậu cố cầm cự một lát chờ tớ!” Sau đó liền ôm theo chiếc chăn bông cũ nát kia xông vào, từ bên trong lăn ra một đồng cành cây khô và lá mục, còn có mấy thanh củi chưa cháy hết.

Mấy thanh củi gặp khí ô xy liền cháy bùng lên, sau nháy mắt đã thiêu cháy chiếc chăn bông và cành lá khô, ngọn lửa càng lúc càng lớn, rất nhanh đã soi sáng cả hang động.

Đám cù suu nhìn thấy ánh lửa thì lập tức rơi xuống đầy đất, sau đó bỏ chạy tứ tán. Không đầy một phút sau, đám cù suu đã hoàn toàn biến mất tại những nơi ánh lửa chiếu tới, không thể tìm thấy dù chỉ là một con.

Tôi vội vàng kéo Vương Tiên Dao chạy một mạch ra tới gần cửa hang, lẳng lặng đón những cơn gió mát từ bên ngoài thổi vào, cố gắng bình tĩnh lại. Tôn

Kim Nguyên thì đang đốt nốt những cành lá cây còn sót lại trên chiếc “giường” kia.

Vừa rồi vì quá nôn nóng nên không có cảm giác gì, bây giờ bình tĩnh lại tôi mới cảm thấy con đau bông rât trên chân, cởi tất ra nhìn thì thấy trên chân mình có mấy vết thương vẫn đang chảy máu, cứ như là bị đinh đâm vào vậy.

Tình trạng của Vương Tiên Dao còn tệ hơn nhiều, trên hai chân có tới hơn trăm vết thương. Tôn Kim Nguyên thì đỡ hơn một chút, chỉ có mấy vết thương nhẹ ở cổ chân, máu cũng đã đông lại. Có điều tất cả những vết thương của chúng tôi đều là vết thương ngoài da, nên ngoài một chút đau đớn thì không gây ra ảnh hưởng gì cả, mọi người đều chẳng quá để tâm.

Bây giờ chúng tôi thật sự không dám ngủ nữa, phải cố gắng không chế ngọn lửa cho tốt, vừa phải làm sao cho ít tốn củi nhất lại vừa không được làm lửa tắt, như thế thì lũ cù suu vốn sợ ánh sáng mới không dám ra ngoài, chỉ cần cầm cự được đến ngày mai thôi là mọi việc sẽ ổn thỏa.

Vết thương ở gáy và đầu Vương Tiên Dao đều không còn đáng ngại, cô nàng còn có thể cười đùa trò chuyện với chúng tôi, vì thế, tôi cũng không quá lo lắng.

Rốt cuộc trời cũng đã sáng, cơn mưa suốt cả đêm lúc này cũng đã tạnh, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy vàng mặt trời ảm áp rọi ánh nắng xuống khắp núi rừng, trong không khí ngập đầy một vẻ thanh tân dễ chịu, vận may của chúng tôi có lẽ đã tới rồi.

Chúng tôi đều không muốn ở lại trong cái hang này thêm giây phút nào nữa, lập tức thu dọn hành trang rồi dắt nhau ra ngoài, tiếp tục tìm đường ra theo cách hôm qua.

Đi được chừng nửa tiếng đồng hồ, chúng tôi phát hiện tại chỗ rẽ trước mặt có một nơi thoai thoải, liền vô cùng mừng rỡ, đoán chừng ở đó nhất định sẽ có đường ra, tinh thần đều phấn chấn hơn hẳn, ngay cả Vương Tiên Dao vốn sắp cạn sức cũng bước đi nhanh hơn, giữa chúng tôi còn vang lên mấy tiếng cười đã lâu rồi chưa xuất hiện.

Khi sắp đến được nơi cần đến, đột nhiên cơ thể Vương Tiên Dao sụp xuống dưới, bàn tay tuột khỏi bàn tay của hai chúng tôi. Chúng tôi cứ ngỡ cô nàng đi vội quá nên bị ngã, nhưng khi cúi xuống nhìn thì lại phát hiện giữa hai chúng tôi xuất hiện một cái hang trông như cái giếng, Vương Tiên Dao thì lại một lần nữa biến mất chẳng còn tăm tích.

Chương 6

Gian Phòng Bí Ẩn

Thật đúng như câu nói “họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai”⁽¹⁾, chúng tôi vừa mới thoát khỏi cương thi và cù suu, thì lại đến Vương Tiên Dao xảy ra

chuyện. Tôi và Tôn Kim Nguyên đều vô cùng nôn nóng, vội bò rạp xuống bên miệng hang mà hét to: “Vương Tiên Dao, Vương Tiên Dao!” Nhưng ngoài tiếng vọng ra thì chẳng có âm thanh nào khác từ dưới hang vọng lên.

Dưới hang đen thui như mực, chẳng thể nhìn ra sâu đến chừng nào. Có lẽ Vương Tiên Dao sau khi rơi xuống đã ngất đi nên không nghe thấy tiếng gọi của chúng tôi, hơn nữa ở cái nơi chết tiệt này, ai mà biết được dưới hang có thứ gì kỳ quái khác không cơ chứ? Cho nên, cứ phải mau chóng tìm cách cứu cô ấy lên mới được.

Nghĩ tới Vương Tiên Dao lúc này vẫn đang bị thương tôi không thể nào đợi thêm được nữa, bèn nói với Tôn Kim Nguyên: “Tớ phải xuống dưới đó xem sao, cậu cứ ở đây đợi tớ là được rồi.”

Tôn Kim Nguyên không đáp mà hỏi ngược lại: “Cậu định xuống đó thế nào?”

Tôi bình thản nói: “Chuyện không thể chậm trễ, Tiên Dao bây giờ rất có thể đang gặp nguy hiểm, tớ sẽ nhảy thẳng xuống dưới đó.” Dứt lời, tôi liền chuẩn bị nhảy.

Tôn Kim Nguyên vội bước lên ngăn tôi lại, sau đó trầm giọng nói: “Đừng có lỗ mãng! Cậu còn chưa biết cái hang này sâu tới mức nào, lỗ như nó rất sâu, cứ thế nhảy xuống chẳng phải là tự tìm đường chết ư? Hơn nữa, nếu cậu nhảy vào người Tiên Dao, cô ấy sẽ càng bị thương nặng thêm mà thôi.”

Nghe thấy thế, tôi bèn tự tát mình hai cái, thảm máng bản thân nhất thời bộp chộp, thiếu chút nữa đã làm hỏng chuyện. Sau một thoáng trầm ngâm, tôi cất tiếng hỏi Tôn Kim Nguyên: “Vậy theo cậu thì chúng ta nên làm thế nào đây?”

Tôn Kim Nguyên vừa mở chiếc ba lô của cậu ta ra vừa nói: “Bây giờ, chúng ta cần tìm một sợi dây thừng, sau đó tớ bám vào sợi dây thừng đó leo xuống dưới, cậu thì chờ ở trên này. Sau khi tớ tìm được Tiên Dao, cậu sẽ kéo cô ấy lên trước, tiếp đến thì kéo tớ.”

“Dây thừng?” Tôi nhìn Tôn Kim Nguyên vẻ nghi hoặc.

Tôn Kim Nguyên không trả lời tôi, chỉ lẳng lặng lấy từ trong ba lô ra một lưới dao quân đội Thụy Sĩ, sau đó đi vào rừng, không lâu sau thì lôi ra một cuộn dây mây khá dài. Tôi lập tức giật mình bưng tỉnh, không kìm được hỏi bằng giọng thán phục: “Sao cậu lại mang cả dao theo vậy?”

Tôn Kim Nguyên dùng dao cắt những chiếc lá trên cuộn dây mây đi, chẳng buồn ngẩng đầu lên, bình thản đáp: “Dao cũng là một vật phẩm thiết yếu để sinh tồn nơi hoang dã.”

Trong khi cậu ta nói, lưới dao kia vẫn không ngừng đưa qua đưa lại nhoay nhoáy, chỉ một lát sau, những phần thừa thừa đã được cắt bỏ hết, rồi cậu ta nối hai đoạn dây mây thành một sợi dây hoàn chỉnh, kẻ đó khoác ba lô lên lưng, kêu tôi giữ chặt sợi dây, cậu ta thì bám vào đó rồi từ từ trượt xuống dưới hang.

Mãi năm phút sau tôi mới cảm thấy sợi dây mây trong tay mình lỏng ra, biết là Tôn Kim Nguyên đã chạm đất, bèn hét to hỏi: “Cậu xuống đến dưới đó rồi sao?”

Dưới hồ truyền lên một âm thanh rất khê, tôi không thể nghe được rõ ràng.

Tôi nắm chặt sợi dây mây, chuẩn bị sẵn sàng để kéo Tiên Dao lên nhưng đợi suốt một hồi lâu mà vẫn chẳng thấy phía dưới có động tĩnh gì, thế là lại hét to lên mấy tiếng nữa. Có điều lần này không có ai trả lời tôi, ngay cả một tiếng đáp lại dù là nhỏ nhất cũng không thấy vang lên.

Tôi càng lúc càng nôn nóng, thậm chí lẽ nào Tôn Kim Nguyên cũng gặp bất trắc gì rồi? Sau một hồi chờ đợi, tôi rốt cuộc không thể chờ thêm được nữa, bèn buộc sợi dây mây vào một cái cây lớn ở gần nhất, rồi bám hai tay vào sợi dây, hai chân thì quấn vào đó, từ từ trượt xuống dưới hang.

Cái hang này đâm thẳng xuống dưới lòng đất theo chiều thẳng đứng, kích thước chỉ lớn hơn cơ thể tôi một chút, thành hang vừa ẩm ướt lại vừa trơn trượt, tôi chỉ có thể dựa vào sức bám của đôi tay để từ từ trượt xuống dưới.

Ngẩng đầu nhìn lên phía trên, cửa hang càng lúc càng nhỏ, lòng hang cũng càng lúc càng tối tăm, còn tôi thì dần có cảm giác nghẹt thở, hơn nữa còn cảm thấy có một đôi mắt vẫn luôn nhìn mình đăm đăm, nhưng quan sát kỹ thì lại chẳng phát hiện ra điều gì bất thường. Lúc này, tôi có một dự cảm không lành, đó là Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao đều đã xảy ra chuyện.

Thế là tôi tăng tốc, cố gắng trượt nhanh hơn, các đốt ngón tay bị dây mây cọ vào bỏng rát, thậm chí còn có thể cảm nhận được có máu chảy ra ngoài lớp da rách toạc. Đột nhiên, chân tôi bị hẫng đi, đoạn dây mây quấn vào chân bỗng nhiên biến mất.

Theo quán tính, tốc độ trượt xuống dưới của tôi càng nhanh hơn, chỉ cần trượt thêm một chút nữa thôi là tay tôi cũng sẽ bị tuột khỏi dây mây này mất, và tôi sẽ cứ thế rơi thẳng xuống dưới như Tiên Dao lúc trước, hậu quả thực khó mà lường trước được.

Trong cơn bối rối, tôi dùng hết sức lực rướn mạnh tay phải lên, quấn sợi dây mây vào quanh cổ tay phải một vòng. Sau đó, một cơn đau thấu tâm can đột ngột truyền đến, sợi dây mây siết chặt lấy cổ tay tôi, toàn bộ sức nặng của cơ thể đều dồn vào đó. Tôi không kìm được thậm chí kêu một tiếng không hay, hình như xương cổ tay phải của tôi bị gãy rồi.

Cô kìm nén cơn đau, tôi đưa tay trái sờ xuống dưới, thấy đầu phía dưới của sợi dây chỉ cách tay phải của mình một đoạn rất ngắn mà thôi. Nếu không phải vừa rồi tôi tìm được biện pháp giữa cơn nguy cấp thì có lẽ lúc này đã rơi xuống đáy hang rồi.

Nhưng khi chạm tay vào phần đầu mút của sợi dây, tôi chợt phát hiện chỗ đó không giống như bị dao cắt mà giống bị người ta giật đứt. Tôi từng tận mắt nhìn

thấy Tôn Kim Nguyên dùng dao cắt đứt phần thân của sợi dây mây, vết cắt rất ngọt, hơn nữa, cậu ta cũng đâu có sức mà giật đứt sợi dây mây to như thế này cơ chứ.

Chuyện này rốt cuộc là sao đây? Vì sao sợi dây mây lại bị đứt? Lẽ nào trong hang này còn có thứ gì khác nữa. Tôi chợt nghĩ tới cặp mắt mà mình cảm nhận thấy khi nãy bất giác rùng mình sợ hãi, lẽ nào hai người họ đã xảy ra chuyện gì rồi? Tôi không dám nghĩ tiếp nữa, cũng không biết phải làm thế nào.

Bây giờ tôi bị mắc kẹt ở giữa hang động, cửa hang cũng là nguồn ánh sáng duy nhất có thể nhìn thấy ở phía trên chỉ còn to bằng chiếc bánh nướng mà thôi. Hơn nữa, tay phải của tôi bị thương, chỉ dựa vào một cánh tay trái để leo lên trên thì đúng là hoang tưởng.

Tạm chưa xét tới việc ở dưới đáy hang có gì, chỉ riêng chuyện chưa biết nó nông sâu thế nào đã là một vấn đề lớn. Cứ thế này mà nhảy xuống dưới, chỉ e tôi sẽ khó mà giữ được tính mạng. Tình trạng của tôi lúc này đúng là tiến thoái lưỡng nan, nếu leo lên trên thì thứ nhất là lo cho hai người họ, thứ hai là chẳng đủ sức, còn nếu nhảy xuống dưới thì lại sợ bị ngã chết, mà tôi cũng lo lắng không biết dưới đó có gì.

Đời người vốn là như vậy, trong cuộc sống, bạn sẽ gặp rất nhiều ngã ba đường mà không biết nên lựa chọn như thế nào, nhưng dù bạn không lựa chọn thì thời gian cũng sẽ ép bạn phải lựa chọn, hơn nữa rất có thể còn đưa bạn vào một con đường khác mà bạn không muốn đi nhất.

Khi tôi đang chịu đựng cơn đau đớn vừa do dự không biết phải làm sao, đột nhiên có một cơn gió từ trên đỉnh đầu ập tới, sau đó có một thứ gì đó vỗ cánh bay về phía tôi, khi chỉ còn cách tôi chừng một mét thì chợt kêu “quác” một tiếng, suýt thì làm hồn phách của tôi bay đi mất.

Nhưng không đợi tôi kịp run rẩy, sợi dây mây trong tay chợt rung mạnh mấy cái, rồi tôi liền cảm thấy thân thể mình nhẹ bẫng, hóa ra sợi dây mây đã đứt, cơ thể tôi cứ thế rơi thẳng xuống dưới.

Khi tỉnh dậy, trước mắt vẫn là một mảng đen thui, bốn phía tĩnh lặng như tờ, nếu tôi là một người tin vào thuyết hữu thần thì nhất định sẽ tin rằng bây giờ mình đã đi qua Quỷ Môn Quan. Nhưng tôi dám khẳng định là lúc này mình hãy còn chưa chết, vậy thì Tôn Kim Nguyên nhất định cũng sẽ còn sống như tôi.

Tôi cắn chặt răng, cố nhịn đau bò dậy rồi bò đi khắp nơi tìm kiếm. Quả nhiên, tôi tìm thấy Vương Tiên Dao ở một chỗ không xa lắm, còn Tôn Kim Nguyên thì nằm sấp ở chỗ xa hơn một chút.

Tôi phải tốn rất nhiều công sức mới lay tỉnh được Tôn Kim Nguyên, còn Vương Tiên Dao thì dù có lay thế nào cũng không chịu tỉnh lại, nhưng khi tôi đưa tay tới kiểm tra thử thì thấy hơi thở của cô nàng vẫn đều đều, chắc không có vấn đề gì lớn.

Tôn Kim Nguyên gắng gượng bò dậy, cất tiếng hỏi: “Vân Sơn, sao cậu cũng xuống đây? Chẳng phải tớ đã bảo cậu ở trên đó tiếp ứng cho bọn tớ hay sao? Bây giờ chúng ta phải trèo lên như thế nào đây? Còn Tiên Dao nữa, bây giờ cô ấy sao rồi?”

Tôi buồn bã lắc đầu, lại chợt ý thức được rằng nơi này quá tối, không thể nhìn thấy gì cả, bèn nói: “Tiên Dao đang ở ngay bên cạnh tớ đây, vẫn chưa tỉnh, nhưng tớ nghĩ cô ấy chắc không có vấn đề gì đâu, hơi thở rất bình thường. Tớ chờ ở trên đó suốt một hồi lâu mà không thấy các cậu có động tĩnh gì cả, nên mới xuống dưới xem thử thế nào, không ngờ cũng bị ngã xuống rồi ngất xỉu. Mau nói cho tớ biết đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôn Kim Nguyên thở phào, nói: “Vậy thì tớ yên tâm rồi. Khi xuống đây, tớ cứ nghĩ mình đã chạm chân xuống đất nên mới nói với cậu là đã tiếp đất an toàn, nhưng sau khi buông sợi dây mây ra, tớ mới phát hiện chỗ mình đang giẫm vào không phải mặt đất mà là lưng của một loài động vật nào đó, khi khom người xuống lần mò tìm kiếm Tiên Dao thì thấy khắp nơi đều là lông vũ. Lúc đó, tớ biết là không hay rồi, định đưa tay chụp lại dây mây nhưng không tìm thấy đâu, dưới chân lại chợt hẫng đi, sau đó, tớ không còn biết gì nữa, đến khi nghe thấy tiếng gọi của cậu.”

“Thì ra là vậy. Lúc xuống dưới này, tớ cũng cảm thấy dường như có một đôi mắt luôn nhìn về phía mình. Về sau, sợi dây mây chẳng rõ bị thứ gì làm đứt, nên tớ mới rơi xuống đây. Mà hồi nãy, tay phải của tớ quần vào sợi dây nên bị gãy xương rồi, bây giờ vẫn còn đau quá!”

Tôn Kim Nguyên lộ ra vẻ trầm tư, nói: “Xem ra hang động này có chỗ cổ quái, chúng ta không tiện ở lâu, phải nhanh chóng nghĩ ra cách rời khỏi đây thôi.”

Tôn Kim Nguyên lấy bật lửa trong ba lô, những tia sáng yếu ớt tỏa ra lập tức làm tôi cảm thấy vững dạ hơn nhiều. Chúng tôi đi tới bên cạnh Vương Tiên Dao, kiểm tra xem trên người cô nàng có thêm vết thương nào không. Tình hình của cô nàng tốt hơn tôi nghĩ rất nhiều, ngoài mấy vết thương cũ ra thì chỉ có tay trái bị rách da, các chỗ khác đều ổn cả.

Tôn Kim Nguyên đưa bật lửa cho tôi, sau đó vạch mí mắt Vương Tiên Dao, lại day huyệt nhân trung của cô nàng. Một lát sau, Vương Tiên Dao dần tỉnh lại, nhìn thấy chúng tôi liền khóc lóc rồi nhào tới.

Khi Vương Tiên Dao đã bình tĩnh trở lại, chúng tôi bèn hỏi: “Tiên Dao, sao cậu ngã từ chỗ cao như thế xuống mà lại không việc gì vậy? Nhìn hai đứa bọn tớ xem, chỉ rơi từ quãng giữa chừng xuống thôi mà cũng mình đầy thương tích đây này.”

Vương Tiên Dao chớp chớp mắt mấy cái, ngạc nhiên nói: “A, các cậu cũng bị ngã xuống đây ư? Tớ rơi được nửa đường thì được một thứ gì đó rất mềm mại đỡ lấy, sau đó mới lại từ từ rơi xuống tiếp, cứ như là được ngồi trên tấm

thảm bay trong truyện cổ tích vậy. Lúc ấy, tớ cảm thấy vừa sợ hãi lại vừa thú vị, khi đang không biết là loài động vật nào chở mình trên lưng thì nó đột nhiên quay đầu kêu to một tiếng, tớ sợ quá nên ngất xỉu luôn, chẳng còn biết gì nữa. Các cậu thì sao?”

“Bọn tớ chặt dây mây thả xuống dưới hố, sau đó trèo xuống dưới tìm cậu, ai ngờ được nửa đường thì dây mây bị thứ gì đó làm đứt, thế là bọn tớ bị rơi xuống dưới này, hơn nữa còn rơi rất mạnh, chẳng được ngồi thảm bay như cậu đâu. Có điều, bây giờ chúng ta đều bị kẹt ở đây, trèo lên trên thì rõ ràng là không được rồi, chỉ có cách tìm đường khác thôi.” Tôn Kim Nguyên nói.

Dựa vào ánh sáng tỏa ra từ chiếc bật lửa, tôi đưa mắt ngó quanh bốn phía, thấy nơi này khá rộng rãi và vuông vắn, chiều dài và chiều rộng đều chừng ba, bốn trượng⁽²⁾ cao bằng hai người đứng chồng lên nhau, các bức tường đều được mài nhẵn bóng, không giống do tự nhiên hình thành nên mà như là một gian phòng đã do con người tạo ra vậy. Căn phòng đá này hoàn toàn trống trải, trên mặt đất phủ một lớp bụi rất dày, chẳng rõ đã bao nhiêu năm tháng không có người qua lại rồi.

Vương Tiên Dao chợt kêu lên kinh hãi: “Đó là cái gì vậy?”

Chúng tôi cùng nhìn về hướng cô nàng chỉ, thấy hình như có một người đang ngồi tựa lưng vào góc tường. Vừa rồi, vì chỉ tập trung nhìn vào chỗ khác nên chúng tôi mới không để ý tới một nơi mà ánh sáng bị che khuất như thế. Nhìn từ xa, chỉ thấy người đó ngồi khoanh tròn hai chân, lưng tựa vào tường, giống như một khối đá chẳng hề động đậy, toàn thân đều vận quần áo màu đen, ngay đến khuôn mặt cũng dùng một miếng vải đen che kín, chỉ để lộ hai con mắt, lúc này đang nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của mấy vị khách không mời là chúng tôi đây.

Vương Tiên Dao sợ giật nảy mình, vội trốn sau lưng tôi không dám ló đầu ra. Tôi và Tôn Kim Nguyên ngơ ngác nhìn nhau, không biết nên làm sao cho phải, cuối cùng vẫn là Tôn Kim Nguyên run giọng lên tiếng trước: “Xin... xin chào, anh hai? Chị hai? Xin chào! Ba đứa bọn em đang dạo chơi trong khe núi thì không may rơi xuống cái hang này, không biết phải đi tiếp thế nào nữa, mong anh hay chị có thể chỉ cho bọn em một con đường sống, ơn đức này bọn em ngày sau nhất định sẽ dốc sức báo đền, dù phải lên núi đao xuống biển lửa cũng quyết chẳng từ nan.”

Nói rồi liền buông thõng tay, đứng im chờ người đó trả lời, nhưng chờ suốt hồi lâu mà vẫn chẳng thấy đối phương có động tĩnh gì, Tôn Kim Nguyên bước lên trước hai bước, lặp lại những lời vừa rồi một lượt, song kết quả vẫn không có gì thay đổi.

Sau một thoáng do dự, cậu ta dứt khoát bước hẳn tới trước mặt người kia, và rồi phát hiện đó đâu phải một con người, rõ ràng là một bộ xương khô, còn cặp mắt đang nhìn về phía chúng tôi chỉ là hai cái hốc đen ngòm.

Ghi chú:

1. Họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai: có nghĩa là tai họa không chỉ đến một lần, còn điều may mắn thì chẳng có lần hai.

2. Trượng là một đơn vị đo chiều dài cổ của Việt Nam và Trung Quốc. Nó nằm trong các đơn vị đo độ dài cổ theo hệ thập phân dựa trên một cây thước cơ bản. Một trượng bằng mười thước, tức là khoảng bốn mét.

Chương 7

Tiền Bồi Xương Khô

Thấy đó không phải là người, Vương Tiên Dao lại càng sợ hãi. Tôn Kim Nguyên thì không còn căng thẳng như trước nữa, thân nhiên đi tới bên cạnh bộ xương khô kia, nhìn chăm chăm vào hai hốc mắt đen ngòm của nó một lát, lại lật bộ đồ màu đen kia lên xem xét một hồi, sau đó khom người nhặt một xấp giấy, gọi chúng tôi lại cùng xem xem trong đó viết những gì.

Tôi đưa bật lửa qua, thấy đó là một xấp giấy vừa nhàu nhĩ, vừa ố vàng, tổng cộng có mười mấy trang, có thể thấy trong những ngày tháng cuối cùng ở chốn tăm tối vô biên này, người này đã không ngừng nhớ lại và ghi chép về những việc xưa.

Chữ trên giấy được viết liêu xiêu bằng bút chì, hơn nữa đều là chữ phồn thể và viết theo hàng dọc, chứng tỏ chủ nhân của bộ xương khô này không phải người đương đại.

Qua giọng đọc của Tôn Kim Nguyên, chúng tôi như thể được bước vào thế giới của vị tiền bối ngồi nơi góc tường kia:

“Ta là Trương Duy Trí, một tên trộm mộ trong mắt người đời. Mùa hè năm 1963, ta với sư đệ đồng môn là Trịnh Duy Tín cùng nhau tới vùng núi Lương Vương để trộm mộ, trên đường về không cẩn thận rơi xuống cái hang này, một hồi lâu sau mới tỉnh lại.

Khi tỉnh lại, ta nghe thấy trong hang có tiếng người kêu và tiếng chim hót, mới hay sư đệ đang xuống dưới này để cứu ta. Nhưng y mới xuống được nửa đường thì con chim quái dị kia đã chặn đường đi của y, vừa cào vừa chụp. Sư đệ hoang mang bỏ trốn đồng thời đồng ý là sẽ đưa viện binh đến cứu ta nhưng về sau, y lại bật vô âm tín.

Ta chẳng rõ mình đã ở trong cái hang tối tăm này bao nhiêu ngày đêm rồi, ngoài những âm thanh do con chim quái dị thỉnh thoảng xuất hiện kia phát ra, ta chẳng nghe thấy bất kỳ tiếng động nào khác nữa. Ngoài một chút ánh sáng phía trên đỉnh đầu, ta không nhìn thấy thứ gì khác cả.

Cuối cùng ta ăn cạn lương khô, uống cạn hết nước, tự biết là mình không cầm cự thêm được bao lâu nữa, bèn viết ra bức thư dài này giữa bóng tối, hy vọng người có duyên có thể đọc được.

Trong quãng thời gian vừa qua, ta gần như đã lần mò từng góc ngách của nơi này nhưng lại chẳng tìm thấy bất cứ cơ quan hay cửa ngầm nào cả, ở đây chỉ duy nhất ô cửa sổ trời bên trên kia là đường ra mà thôi, rơi vào đây rồi mà không có ai tiếp ứng thì đừng hòng sống sót.

Có điều, trên đời không có việc gì là tuyệt đối cả, nếu có người có thể rời khỏi nơi này, ta xin người hãy báo thù giúp ta, ta hoài nghi sự đệ vì muốn một mình nuốt trọn bảo vật nên mới bỏ ta lại đây, không chịu đến cứu”.

Nghe tới đây, Vương Tiên Dao không kìm được nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tớ ghét nhất là loại người bỉ ổi như thế, uống cho hấn tên là Trịnh Duy Tín, tớ thấy hấn rõ ràng là hạng không có tín nghĩa.”

Tôi tỏ vẻ không đồng tình: “Chỉ là một tên trộm mộ mà thôi, không đáng để cậu phải thương hại như thế đâu. Bọn họ vốn toàn làm những việc hại người lợi mình, chẳng phải hạng người tốt đẹp gì cả.”

Dứt lời, tôi liền đưa mắt liếc nhìn hai hốc mắt đen ngòm trên bộ xương khô kia, trong lòng thầm kinh hãi, tự nhủ lẽ như ông ta đứng dậy tranh luận với mình thì chẳng phải là đáng sợ lắm ư?

“Chuyện không hề giống như cậu nói đâu.” Dường như Tôn Kim Nguyên rất bất mãn với những lời vừa rồi của tôi. “Kỳ thật những người trộm mộ rất khác so với cậu nghĩ, họ có rất nhiều điều mà cậu không thể nào biết được.”

Tôi buông lời giễu cợt: “Cậu cứ nói như thể cậu cũng là một kẻ trộm mộ vậy. Chắc không phải cậu giấu nghề đấy chứ?”

Tôn Kim Nguyên không để ý tới tôi nữa, lẳng lặng đọc tiếp:

“Lần này, bọn ta vâng theo mệnh lệnh của sư phụ đến núi Lương Vương tìm kiếm mộ Lương Vương và hai món bảo vật được giấu trong mộ là tráp pha lê và dạ minh châu. Đây không phải là những món bảo vật bình thường, song công dụng cụ thể của chúng là gì thì chỉ có sư phụ mới biết.

Núi Lương Vương đầy rẫy núi cao vực sâu, trong đó có tới bảy mươi hai ngọn núi cheo leo hiểm trở, ngoài ra còn có nhiều gò đồi cùng mộ đất, muốn tìm ra một ngôi mộ chỉ định quả thực là khó khăn vô cùng, huống chi mộ Lương Vương nhất định là được đặt ở một nơi vô cùng kín đáo, cẩn mật..

Hai người bọn ta đã sống trong Đại Hạp Cốc hai tháng trời, và quả như câu nói “có công mài sắt, có ngày nên kim”, dựa vào bí thuật phong thủy mà sư phụ truyền dạy cho, bọn ta thực sự đã tìm được một số thứ.

Ban đầu, bọn ta cứ ngỡ ngọn chính của núi Lương Vương là nơi sở tại của đầu rồng, tiền nhân chọn mộ nhất định sẽ chọn một nơi có phong thủy tốt như thế. Có điều về sau, sự thật đã chứng minh quan điểm của bọn ta là sai lầm.

Có một buổi tối, ta là người gác đêm, chợt để ý thấy có một ngôi sao khá lạ thường treo cao giữa trời bèn gọi sự đệ dậy. Quan điểm của y hoàn toàn giống với ta, cho rằng thứ mà bọn ta muốn tìm nhất định là ở vùng này, thế rồi bọn ta đi thâu đêm theo vì sao sáng đó đến nơi đây, sau khi xác định được vị trí cụ thể lại bỏ ra mười mấy ngày nữa để đào hầm rồi tiến vào trong mộ.

Vào đến bên trong, bọn ta phát hiện mộ thất⁽¹⁾ của ngôi mộ này rất nhỏ, chỉ ngang với nửa gian phòng bình thường mà thôi, nơi chính giữa đặt một cỗ quan tài nhỏ, song bên trong lại chẳng hề có thi thể hay xương cốt gì cả, mà nhìn quy cách của mộ thất thì đây không thể nào là mộ của Lương Vương được.

Bọn ta lập tức cảm thấy ử rữ, nhưng vào chính lúc này, Trịnh Duy Tín lại phát hiện trên mặt đất có một cái ngăn ngầm và lấy từ bên trong ra được một chiếc rương gỗ. Mở chiếc rương gỗ đó ra, bọn ta ngạc nhiên đến nỗi suýt thì rớt cả tròng mắt ra ngoài.

Trong rương gỗ có đựng một chiếc tráp hình lập phương dài rộng chừng nửa mét, hoàn toàn trong suốt, dưới ánh lửa chiếu tới còn không ngừng biến đổi màu sắc. Chiếc tráp này sáu mặt đều bóng loáng mịn màng, tuy không thể tìm được cơ quan để mở nhưng lại có thể nhìn ra bên trong hoàn toàn trống rỗng.

Một món đồ nghệ thuật như thế đặt trước mặt bất kỳ ai thì người đó cũng sẽ cảm thấy nó tinh xảo tuyệt vời, đẹp đẽ vô song, và bọn ta đã nhận định rằng đây là tráp pha lê mà sư phụ muốn tìm kiếm bấy lâu nay. Ta vô cùng mừng rỡ, liền đưa tay tới định bung tráp pha lê lên nhưng lại bị sư đệ quát ngăn lại, nói là cẩn thận bên trong đó có ám khí. Nhưng sau đó chẳng có chuyện gì xảy ra cả, chiếc tráp đó được cất vào trong túi một cách dễ dàng, và bọn ta cũng không gặp khó khăn gì khi chui ra khỏi ngôi mộ.

Bọn ta từng trộm mộ không biết bao nhiêu lần mà kể nhưng chưa lần nào lại dễ dàng như thế này, hơn nữa còn tìm được một thứ quý báu như tráp pha lê. Song tiếp đến lại xảy ra chuyện mà ta không tài nào ngờ tới. Khi sắp ra khỏi Đại Hạp Cốc đến nơi, ta không ngờ mình lại bị rơi xuống gian phòng đá bí ẩn này, còn Trịnh Duy tín thì vứt bỏ ta để thoát thân một mình, không bao giờ trở lại nữa.”

Nghe tới đây, Vương Tiên Dao không kìm được nói chen vào: “Không biết tráp pha lê và dạ minh châu có công dụng gì nhỉ? Nhưng chắc chắn là rất đáng tiền rồi, hơn nữa, nghe ông ta miêu tả nó đẹp như thế, ngay cả tớ cũng muốn có nó, ha ha!”

Tôi nói: “Đừng nôn nóng, chưa biết chừng dạ minh châu lại đang trong gian phòng này ấy chứ, chúng ta mà tìm được nó thì đúng là rất may mắn đấy!”

Tôn Kim Nguyên ngắt lời tôi: “Đừng có nghĩ mấy chuyện xa xôi như thế. Lần này, chúng ta mà có thể sống sót ra ngoài được thì mới là điều may mắn nhất. Theo như lời của Trương Duy Trí, nơi này là một căn phòng kín, chỉ có lối thoát duy nhất là ô cửa sổ trời ở trên cao kia mà thôi.

Nhưng thoát ra bằng con đường đó thực là một điều không thực tế chút nào, chỉ e chẳng bao lâu nữa, chúng ta sẽ biến thành một đồng xương trắng như ông ta mất thôi. Vừa hay nơi này còn ba góc tường, chúng ta mỗi người một góc. Hai cậu chọn trước đi, góc còn lại để cho tớ là được rồi.”

Vương Tiên Dao nghe thấy thế thì bất giác run lẩy bẩy bật khóc, nói: “Tớ không muốn chết ở đây đâu, hai cậu mau nghĩ cách gì đi! Chưa biết chừng ở đây lại có cánh cửa nào đó mà ông ta chưa tìm ra!”

Tôi không đành lòng khi thấy Vương Tiên Dao thương tâm, bèn phụ họa: “Đúng thế, có lẽ vì ở đây tối quá nên ông ta mới không tìm thấy cánh cửa ra thôi. Kim Nguyên, chúng ta cứ thử dùng bật lửa soi kỹ lại xem sao, có khi lại phát hiện ra gì mới!”

Tôn Kim Nguyên nói: “Vội cái gì nào, vẫn còn mấy tờ giấy nữa chưa đọc hết cơ mà, có lẽ bên trong đó lại có thông tin gì giúp ích được cho chúng ta đấy!”

Vậy nhưng nội dung tiếp theo lại khiến chúng tôi không khỏi thất vọng, vì ông ta toàn viết về những lần trộm mộ trong đời mình, chẳng có tác dụng gì đối với việc giúp chúng tôi rời khỏi nơi này cả. Hai tờ giấy cuối cùng thì viết về một khe núi tên gọi là Lương Vương Cổ Cốc, nói rằng người có duyên rơi xuống nơi này nếu may mắn thoát ra ngoài được thì nhất định phải cẩn thận, vì ở đó có nuôi hàng ngàn hàng vạn con Cổ.

Một khi bị loài Cổ đó cắn thì sau một thời gian nhất định, Cổ độc sẽ phát tác biến người thành cương thi. Người nào bị nặng thì thời gian phát tác là vài ngày, còn bị nhẹ thì là vài tháng hoặc vài năm, cũng có thể là vài chục năm cũng chưa biết chừng.

Tôi vừa nghe vừa không kìm được trầm nghĩ, đám cù su mà chúng tôi gặp phải trong hang động hôm qua chắc không phải là con Cổ mà vị tiên bồi xương khô này nói tới đấy chứ? Vương Tiên Dao và chủ nhân của hang động đó sau khi bị cắn thì hoàn toàn mất ý thức, hoàn toàn giống với lời miêu tả trên mấy tờ giấy kia. Lẽ nào ba người chúng tôi đều bị trúng độc cả rồi?

Thế là tôi có chút căng thẳng cắt ngang lời Tôn Kim Nguyên: “Chúng ta chắc không phải là đã trúng độc rồi đấy chứ? Lỡ như mấy năm sau chất độc phát tác thì làm sao đây? Trên đó có nói gì về cách giải độc không vậy?”

Tôn Kim Nguyên nghe tôi hỏi vậy thì bất giác ngây ra, sau khi xem thoáng qua hai trang giấy cuối cùng lần nữa bèn trả lời: “Không hề! Ông ta chỉ nói là sư phụ ông ta biết thôi, còn ông ta vì mới nhập môn chưa được bao lâu nên chưa nhận được sự chân truyền của sư phụ. Có điều chỉ cần có người biết cách giải độc là được. Chuyện đó chúng ta sau này hãy tính, bây giờ điều quan trọng nhất là tìm cách rời khỏi đây đã!”

Tôn Kim Nguyên vút xấp giấy xuống đất, cầm lấy bật lửa từ trong tay tôi, định tìm xem có lối nào để thoát khỏi nơi này không. Đột nhiên ánh lửa lóe lên,

tôi thấy bên cạnh bộ xương khô còn có thứ gì đó, bèn vội vàng kêu lên: “Từ từ đã!”

Sau đó liền bước tới, phát hiện ở đó cũng có một tờ giấy, trên tờ giấy có ba vật được khâu vào với nhau bằng một sợi dây nhỏ, trong đó có hai vật hình như là móng vuốt của một loài động vật nào đó, một đầu được bọc kim loại, vật còn lại thì trông như ngọc, còn tỏa ra những làn hương thơm thoang thoảng. Trên tờ giấy có viết: “Người có duyên, ba thứ này ta tặng người làm kỷ niệm. Nếu người có thể giúp ta báo thù, vậy thì hãy coi như đó là thù lao dành cho người đi!”

Tôi hỏi Tôn Kim Nguyên xem mấy thứ này là gì, nhưng cậu ta cũng không biết, thế là tôi cất chúng vào trong ba lô, không để ý tới nữa, sau đó bắt đầu lần mò tìm kiếm lối ra.

Ghi chú:

1. Mộ thất là nơi đặt quan tài trong mộ.

Chương 8

Cơ May Sống Sốt

Tôi và Tôn Kim Nguyên cùng đi tới cạnh bức tường, mới vừa chạm tay vào thì đã nghe thấy tiếng bụi đất rơi xuống loạt xoạt. Hóa ra sau bao nhiêu năm tháng không người lui tới, nơi này bám đầy bụi bặm, một lớp bụi dày bám trên tường, có lẽ chưa biết chừng đằng sau lớp bụi có ẩn giấu cánh cửa nào đó.

Nghĩ tới đây, chúng tôi đều mừng rỡ, vội vàng gạt bụi bặm đi, sau đó bất ngờ phát hiện tường ở nơi này không được xây bằng loại đá bình thường. Vừa mới nhìn vào đó, tôi đã nghĩ ngay tới những hàng lan can cẩm thạch trắng ở Cố Cung.

Sau khi dọn dẹp xong bức tường, chúng tôi phát hiện ngoài các đường nối giữa những khối cẩm thạch trắng với nhau ra, trên tường không có bất kỳ khe nứt nào, cũng không có hình vẽ hay chữ viết nào, tất cả đều được mài bóng loáng như gương.

Sau đó chúng tôi còn phát hiện mặt đất ở đây cũng được lát bằng những khối cẩm thạch trắng, bất giác thảm kinh ngạc. Tạm chưa xét tới việc những khối cẩm thạch trắng này từ đâu tới, chỉ nhìn màu sắc thôi đã có thể biết được chúng là loại cẩm thạch trắng cao cấp rồi.

Nhưng sau một hồi tìm kiếm kỹ càng, chúng tôi phát hiện sự thật đúng như lời vị tiên bối xương khô kia nói, ngoài ô cửa sổ trời trên đỉnh đầu kia, nơi này chẳng có đường ra nào khác.

Tôn Kim Nguyên tắt bật lửa đi, giữ lại một ít năng lượng để phòng khi cần dùng đến. Ba người chúng tôi lần lượt nằm xuống, đôi mắt nhìn lên cửa

hang lúc này chỉ to cỡ một đồng tiền xu, không ai nói năng gì cả. Có lẽ mọi người đều ý thức được rằng cả đời này sẽ không thể rời khỏi nơi đây nên trong lòng không khỏi có chút bi thương.

Chừng mười mấy phút sau, Tôn Kim Nguyên đột nhiên cất tiếng hỏi: “Tại sao khi mọi người rơi xuống đây, con chim quái dị kia chỉ đỡ lấy một mình Tiên Dao mà không đỡ chúng ta nhỉ?”

Tôi cũng đang suy nghĩ về vấn đề này, bèn nói luôn: “Có lẽ vì chúng ta quá nặng chăng? Nhưng lạ thật, tại sao nó lại mổ đứt sợi dây mây của chúng ta nhỉ?”

“Chắc là nó bắt các cậu xuống đây chơi với tớ đấy! Tớ cảm thấy nó tốt với tớ lắm!” Vương Tiên Dao lộ vẻ kiêu ngạo nói. “Phải rồi, nếu nó thực sự tốt như thế, liệu có thể nhờ nó chở chúng ta bay lên trên kia được không nhỉ?”

Chúng tôi đều bị suy nghĩ này của Vương Tiên Dao làm cho bật cười. Tôn Kim Nguyên nói: “Cho dù nó đồng ý thì bây giờ chúng ta cũng đâu biết phải tìm nó ở đâu. Vừa nãy, chúng ta đã tìm kỹ từng góc ngách của gian phòng đá này rồi nhưng ngay đến một cọng lông chim cũng không nhìn thấy. Chắc nó không sống ở nơi này mà chỉ đi ngang qua rồi nghỉ lại một đêm mà thôi, cậu đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa.”

Vương Tiên Dao ủ rũ nói: “Tớ cũng biết như vậy là không thực tế chút nào, có điều, tớ thực sự muốn rời khỏi nơi này lắm rồi. Các cậu gạt tớ một chút cũng tốt mà!”

Tôi cất lời an ủi: “Tiên Dao, cậu đừng nôn nóng, ông trời không bao giờ tuyệt đường của con người đâu, chắc con chim đó sẽ tới tìm cậu ngay thôi.”

Vương Tiên Dao nói: “Mong là như vậy...”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe ở phía trên có những tiếng “lạch phạch, lạch phạch”, chúng tôi liền đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên, thấy chút ánh sáng ít ỏi từ ô cửa sổ trên trời cao chiếu xuống đã bị một cái gì đó đen thui che khuất. Âm thanh càng lúc càng to, áng chừng đã sắp tới gian phòng này đến nơi, Tôn Kim Nguyên vội vàng đánh lửa lên. Nhưng khi ánh lửa vừa mới lóe hiện, thứ kia liền kêu lên “quác” một tiếng, sau đó thì biến mất.

“Các cậu đều nhìn thấy cả rồi đúng không?” Tôn Kim Nguyên hỏi.

Vương Tiên Dao hưng phấn nói: “Là con chim kia cứu tớ, nhất định là nó muốn xuống đây cứu tớ đấy! Cậu mau tắt lửa đi, chắc là vì sợ lửa nên nó mới không dám xuống đây!”

“Cái gì mà tới cứu cậu chứ! Theo tớ thấy, con chim đó chưa to đến mức có thể cõng cậu bay lên mặt đất đâu. Hơn nữa, cửa vào của hang động này nhỏ như thế, đôi cánh của nó đâu thể dang ra hết được, phải dựa vào móng vuốt bám vào vách đất xung quanh mới có thể xuống được dưới này ấy chứ.” Tôn Kim Nguyên không ngừng đả kích suy nghĩ ấu trĩ của Vương Tiên Dao.

“Vậy tức là con chim đỡ Vương Tiên Dao xuống đây, con chim mà cậu dẫm chân vào cùng với con chim mổ đứt dây làm tớ bị ngã đều là con chim này đúng không? Nhưng rõ ràng chúng ta đều thấy nó đang xuống đây, tại sao tự nhiên lại biến mất thế nhỉ?” Tôi nói bằng giọng nghi hoặc.

Tôn Kim Nguyên đứng dậy, đưa bật lửa cho Vương Tiên Dao, trầm giọng nói: “Có lẽ đáp án sắp được làm sáng tỏ rồi. Vân Sơn, cậu công tớ nào, để tớ lên trên đó xem thử xem sao.”

Tôi ngạc nhiên nói: “Tớ đâu phải là chim, làm sao mà công cậu bay lên trên kia được.”

Tôn Kim Nguyên nói: “Cậu nghĩ đi đâu vậy chứ? Tớ chỉ định đứng lên vai cậu leo lên trên đó xem tình hình thế nào thôi mà.”

Tôi cười, nói: “Đây là ý tưởng mà con chim kia mang tới cho cậu đấy à? Chắc không phải cậu định học theo nó, dùng tay bám vào vách đất để trèo lên đấy chứ?”

“Bảo cậu công thì cậu cứ công đi, đừng có nhiều lời như thế! Tớ định làm gì thì lát nữa cậu khắc sẽ biết thôi.” Tôn Kim Nguyên bực tức nói.

Tôi ngồi xuống đất, chuẩn bị sẵn sàng, nói: “Được rồi, hôm này tớ sẽ làm trâu làm ngựa cho cậu cười một lần. Cậu trèo lên đi, lát nữa nhớ có ngã xuống, thì đừng ngã vào người tớ là được.”

Tôn Kim Nguyên bám lấy đầu tôi, ngồi xổm trên vai tôi, sau đó bảo tôi từ từ mà đứng dậy. Tôi phải dùng hết sức bình sinh mới có thể đứng lên được liền cảm thấy Tôn Kim Nguyên đang run rẩy đứng trên vai mình. Tôi cố gắng ngược mắt nhìn lên, thấy cậu ta đã đưa cả hai tay lên phía trên, dường như đang lần mò tìm kiếm thứ gì đó.

Đột nhiên hai chân cậu ta dẫm mạnh xuống vai tôi làm tôi loạng choạng suýt ngã, sau đó cậu ta bám vào vách hang mà trèo lên phía trên. Tôi quay sang nhìn Vương Tiên Dao ở bên cạnh, thấy cô nàng cũng giống như tôi, đang mở to cặp mắt ra hết cỡ, mặt lộ vẻ kinh ngạc tột cùng.

Vì ánh lửa quá yếu ớt, đường thông lên phía trên lại nhỏ hẹp, chúng tôi chỉ có thể nhìn thấy Tôn Kim Nguyên đang dần dần leo lên cao, còn cụ thể cậu ta đang làm gì thì không thể biết được. Sau khi cả hai chân đã co được lên phía trên, Tôn Kim Nguyên hoàn toàn biến mất chẳng còn bóng dáng, ánh sáng lại một lần nữa rọi xuống từ nơi cửa hang.

Khi chúng tôi đang cảm thấy kinh ngạc vì Tôn Kim Nguyên biến mất, trong hang động bỗng nhiên xuất hiện một khuôn mặt. Dựa vào ánh sáng lập lòe tỏa ra từ chiếc bật lửa, tôi thấy khuôn mặt đó đen thui, thịt ở hai bên má nở toác ra, từ bên trên đó còn có thứ gì nhớp nháp nhỏ xuống, có mấy giọt rơi vào vai tôi.

Tôi đưa tay quạt nhẹ một cái rồi đưa lên mũi ngửi, một thứ mùi hôi thối nồng nặc lập tức truyền tới. Tôi bất giác thảm nghĩ, chắc chắn Tôn Kim Nguyên đã bị

con quái vật này hại chết rồi, thế là lập tức kêu lớn một tiếng không hay, sau đó dùng hết sức gọi tên cậu ta mấy lần, còn Vương Tiên Dao thì đã sợ hãi khóc lên thành tiếng.

Đúng lúc này, khuôn mặt kia chợt há miệng, thứ nhớp nháp vừa rồi lập tức rơi xuống càng nhiều hơn. Tôi nghi ngờ con “quái vật” này định tấn công chúng tôi, bèn chuẩn bị sẵn sàng phòng ngự, nhưng không ngờ âm thanh phát ra từ miệng nó là giọng của Tôn Kim Nguyên: “Hai đứa các cậu kêu linh tinh cái gì thế hả, làm tớ sợ giật mình! Chờ tớ chết thật rồi hãy khóc! Bây giờ thì mau trèo lên trên này đi, có lẽ đây chính là con đường có thể đưa chúng ta ra ngoài đây! Nào, đón lấy!”

Một sợi dây thừng đơn giản làm từ ba lô và quần áo được Tôn Kim Nguyên ném xuống. Tôi bế Vương Tiên Dao lên, để cô nàng nắm chặt lấy sợi dây, sau đó từ từ trèo lên trên từng chút một. Cuối cùng, Tôn Kim Nguyên cũng chụp được cánh tay cô nàng rồi gắng sức kéo lên. Mãi tới lúc này, tôi mới phát hiện tay phải của mình không hề bị gãy xương, vừa rồi chỉ vì đau quá nên mới tưởng nhầm, liền vội nắm chặt lấy “sợi dây” để hai người bọn họ kéo lên.

Thì ra tại khoảng giữa cửa hang có một địa đạo bí mật, đứng bên dưới không thể nào nhìn thấy được. Vừa rồi, khi con chim lớn kia xuất hiện rồi biến mất, tôi và Vương Tiên Dao đều không chú ý, trong khi đó, Tôn Kim Nguyên nhìn thấy khi sắp xuống tới gian phòng đá, con chim đột nhiên nghiêng người chui vào nơi này, nên mới muốn trèo lên xem rốt cuộc ở đây có bí mật gì, và bất ngờ phát hiện ra một địa đạo ở nơi ít ai ngờ tới.

Tôi cất tiếng trêu đùa: “Tôn Kim Nguyên, mặt cậu làm sao vậy? Lẽ nào bị con chim kia mổ trúng nên mới biến thành máu thịt bầy nhầy? Vừa nãy tớ còn tưởng cậu là cương thi cơ!”

Tôn Kim Nguyên đưa tay lau mặt một cái, hậm hực nói: “Hừm, tớ lên đây trước hóa ra phải làm bia đỡ đạn cho các cậu. Vừa mới chui vào đã bị ngã cắm mặt xuống đất, nếu chỉ là đất thôi thì còn đỡ, nhưng tớ nghĩ đây là phân chim, dính đầy đầu đầy mặt tớ, thực là ghê tởm quá đi mất!”

Tôi cười, nói: “Con chim đó tệ quá, giúp chúng ta xong còn đòi trả thù lao, chính là bắt cậu dọn dẹp đồng phân của nó đấy.”

Tôn Kim Nguyên giả bộ tức giận nói: “Tớ đã giúp cậu mà sao cậu không trả thù lao cho tớ, còn ở đó chằm chọc tớ nữa? Có điều cậu cũng đừng vui mừng quá sớm, nó có giúp chúng ta hay không thì còn phải xét sau. Nếu không thể thoát ra ngoài qua đường hầm này, chúng ta chỉ còn cách ngồi ở đây chờ chết thôi. Lương khô đâu rồi, suốt nửa ngày trời chưa ăn gì, tớ đói đến nỗi đầu óc choáng voáng rồi đây này! Mau đưa đồ ăn cho tớ nào, dù có chết tớ cũng phải làm một con ma no.”

“Ồ đây ư? Bẩn quá!” Vương Tiên Dao lắc đầu nguây nguậy nói.

Tôn Kim Nguyên giành lấy chiếc ba lô của tôi, nói: “Bây giờ, dù cậu cho tớ một bát thịt rồi bắt tớ vào trong nhà xí ăn thì tớ cũng có thể ăn nó một cách ngon lành, vì phải ăn no rồi mới có sức làm việc được. Tớ có cảm giác quãng đường mà chúng ta cần đi hãy còn rất dài.”

Tôi cũng cầm một miếng bánh mì lên, bẻ ra chia cho Vương Tiên Dao một nửa, sau đó trệu trạo nhai, đồng thời bắt đầu quan sát tình hình trong địa đạo này.